

TRACY REES

MISTERUL FETEI
DE ZĂPADĂ

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA
București

Prolog

Ianuarie 1831

Aurelia Vennaway își ținea răsufarea în timp ce ieșea în vârful picioarelor din salonul îmbâcsit și se furișea de-a lungul holului. Mama și mătușile ei nu-i dăduseră deloc atenție în ultima oră, dar asta nu însemna că i-ar fi îngăduit să plece. Mama ei se gândise că, din cauza vremii, Aurelia avea să stea înăuntru; că, măcar de data aceea, ea avea să șadă liniștită și cuviincioasă într-un colț, așa cum ar fi trebuit să facă o fetiță.

Aurelia își trase căciula de blană peste buclele de salon și își vârî picioarele în niște cizme groase. Aruncându-și pe umeri pelerina albastră la fel de repede pe cât și-ar fi lepădat destinul, dacă ar fi putut, deschise ușa.

Era o zi strălucitoare și încântătoare ca un colț de rai. Ninsorea se oprise, dar deja îmbrăcase pământul cu o plapumă groasă, alb-argintie. Soarele lumina orbitor, iar cerul era de un albastru intens, celest. Într-o astfel de zi, întreaga lume s-ar fi putut schimba.

Aurelia intră în zăpadă până la genunchi, apoi își îndreptă umerii și se gândi la fustele care o împovărau. Le strânse mănunchi și, precum o căprioară amețită, începu să se clatine prin zăpadă până când își simți plămânii aprinși de strălucirea ei tăioasă.

În săptămâna care trecuse, Aurelia nu-și văzuse mama timp de cinci zile. Mirosul metalic al sângelui și țipetele care se auzeau din dormitor erau acum doar o amintire, iar mama ei se întorsese din nou în mijlocul familiei – dar era mai greu ca niciodată să-i intri în voie. Aurelia nu era sigură că voia să încerce. În casă domnea o atmosferă de neliniște și de tensiune.

Lumina soarelui nu reușea să-și croiască drum prin pădurea de lângă casă. Ramurile de tuia încărcate de zăpadă și crengile subțiri de stejar se întindeau spre Aurelia, iar ea își puse mâinile pe ele și le salută ca pe niște vechi și buni prieteni. Buclele i se lăsasera, arătând acum ca niște șerpi. Singurul sunet care se auzea era ți-pătul gaițelor. Aurelia se legănă pe o ramură mai joasă, ascultând și visând la momentul în care avea să părăsească Hatville Court spre a nu se mai întoarce niciodată.

Aproape că se prăbuși în zăpadă, când auzi un strigăt necunoscut. Sunetele veneau în rafale slabe, dar stridente și stăruitoare, ceea ce o făcu să sară jos și să le urmeze. Aurelia se simțea de parcă o forță dintr-o altă lume se juca de-a prinselea cu ea. Sunetele se auziră din nou – un cântec de goblin – atrăgând-o printre copaci, în lumina soarelui.

În cele din urmă, ajunse pe coama unui deal. În fața ei, ceva albastru și fără păr se zvârcolea în zăpadă. Pentru o clipă, Aurelia își aminti de magia vechilor păduri și se temu să atingă creatura. Dar curiozitatea învinse vraja, așa că fata se apropie. Era un copilaș; un nou-născut. Aurelia își smulse pelerina și luă pruncul din zăpadă. Pielea lui era la fel de rece ca spuma de căpșune. Aurelia îl înfășură în pelerină și îl strânse la piept.

Cu siguranță că ceva nu era deloc în regulă, se gândi ea, atunci când un sugar zăcea singur și dezbrăcat la marginea unei păduri pustii.

– Hei? strigă Aurelia, privind în jur. Hei, ți-am găsit copilul!

Nu se auzi nimic în afară de o cioară care se ridică în aer dând din aripile mătăsoase. Pruncul era foarte rece și ușor ca un fulg. Aurelia se întoarse și o luă la fugă pe cât de repede îi îngăduiau fustele.

PARTEA ÎNTÂI

Ianuarie 1848

Capitolul 1

Știu că ei mă urmăresc din priviri în timp ce mă îndepărtez. Drumul care iese din sat e lung și drept. Cale de câțiva kilometri, n-are nici o cotitură care să mă scoată din raza privirii celor care se uită de la ferestrele de sus ale casei impozante. Știu ce văd ei: un nimic, un nimeni. O siluetă mărunță, fermă și solitară, înfruntând frigul în niște haine negre, de doliu, cu fuste rigide care foșnesc în jurul cizmelor. Mai port și o bonetă neagră, țepăună, bine îndesată pe cap și cu panglicile biciuite de vânt. Cu siguranță că sunt o imagine foarte tristă a unui călător în plin ianuarie!

Câmpurile și drumul înghețate, satul gol și părăsit, cizmele mele lăsând o dâră de pași care se îndreaptă spre infinit. Asta e ceea ce speră ei să fac – să dispar precum urmele de pași care se șterg. Dacă voi putea, le voi face pe plac. Motivul pentru care am stat aici, singura persoană pe care am iubit-o vreodată, se află acum la doi metri sub pământ și sub ramuri groase de tuia, verzi și umbroase, într-un colț retras din curtea bisericii. A fost îngropată acolo ieri.

Aerul e atât de rece încât îmi stoarce lacrimi din ochii despre care credeam că mi-au fost secați pentru totdeauna. După potopul biblic pe care l-am vărsat în ultimele trei zile, am crezut că n-avea să mai rămână nici un fir de apă în trupul meu sleit. Cu toate acestea, se pare că viața, durerea și iarna continuă. Îmi simt

degetele de la picioare amortite în timp ce mă târăsc pe o distanță de kilometri întregi, care mă îndepărtează de mormântul Aureliei și de Hatville Court, singurul cămin, oricât de rău a fost, pe care l-am cunoscut vreodată.

Destul de curând începe să se lase, amenințător, întunericul. Pe un cer cenușiu atârână, cu marginea ca un brici, cea mai ascuțită lună în formă de seceră pe care am văzut-o vreodată. În fața mea se ivesc siluetele caselor din satul Ladywell. Merg de ore întregi.

Mă opresc aici pentru că știu că trebuie, deși nevoile mele nu sunt unele care să poată fi satisfăcute cu mâncare, bere de casă ori căldură. Frigul din oase nu e nimic în comparație cu înghețul din inimă și nici o tovarășie de pe pământ, oricât de agreabilă, n-ar putea compensa lipsa Aureliei. Dar următorul sat e la zece kilometri depărtare, iar drumurile sunt cufundate în beznă. Ar fi curată nebunie să continui; o tânără singură a fost întotdeauna o țintă ușoară pentru tâlhari. Și, deși mă îndoiesc să mi se mai pară vreodată că viața mea merită trăită, totuși nu vreau să renunț la ea. Aurelia s-a dus, dar încă n-a terminat cu mine. Îi voi îndeplini dorințele de după moarte cu aceeași conștiinciozitate ca atunci când îmi era alături.

Intru la Rose and Crown. Cu cea de-a doua moștenire, secretă, pe care mi-a lăsat-o Aurelia, mi-aș putea permite să stau la White Harte Royal, un hotel oarecum faimos. Dar veștile circulă între Ladywell și Enderby. Dacă s-ar auzi la Hatville Court că Amy Snow a fost văzută închiriind o cameră la Harte, ei ar veni a doua zi după mine cu trăsura, precum zăvozii iadului. Căci atunci și-ar da seama că moștenirea mea e cu mult mai mare decât pare la prima vedere.

Rose and Crown e de ajuns. Conversația din salon poate să nu fie cea mai rafinată pentru o tânără căreia îi pasă de reputația ei, dar eu *nu sunt o doamnă*; lucrul ăsta mi s-a spus răspicat de nenumărate ori.

Stau în vestibul, șovăind. *Ce sunt eu?* O tânără respectabilă sau o haimana? Servitoare, soră sau prietenă? Rolul meu în povestea

Aureliei Vennaway nu uimește pe nimeni mai mult decât pe mine, mai ales acum, că mi se cere să-l închei.

– Cu ce vă pot fi de ajutor, domnișoară? mă întrebă, cu voce blândă, un proprietar.

Acesta se apropie de mine frecându-și mâinile, ca și când s-ar teme că însăși prezența lui m-ar putea ofensa. Cât de bine cunosc acest sentiment!

– O cameră pentru o noapte, vă rog, domnule, și poate ceva pentru cină – nu prea mult – și o băutură caldă.

– Desigur, domnișoară, desigur. BELLA!

Tonul lui primitor se transformă într-un răcnet, iar pe coridor apare o tânără servitoare, ca un iepure ieșind dintr-o vizuină.

– Bella, aprinde focul din Camera Barley și du acolo geanta doamnei! o instruieste el, revenind la tonul normal de mai înainte. Vă pot recomanda, domnișoară, să luați cina în salon în această seară? Nu v-aș sugera acest lucru dacă acolo n-ar fi aprins focul și dacă n-ar dura ceva timp până când în camera dumneavoastră să fie o temperatură confortabilă. Salonul e liniștit – frigul îi ține pe mulți acasă și, dacă mi-e cu iertare, păreți înghețată bocnă, domnișoară...?

– Snow.

Atunci se uită la mine, înțelegând. Bella îmi ține geanta care îi trage brațul subțire în jos, până aproape de podea, și se holbează cu o curiozitate fățișă, până când el îi poruncește să plece.

– Îmi cer iertare, domnișoară Snow! Dacă salonul e acceptabil, vă voi servi chiar eu, ca să mă asigur că nu sunteți deranjată. Până când veți termina de mâncat, camera dumneavoastră va fi pregătită să vă primească.

Amabilitatea lui îmi aduce în ochi lacrimi proaspete, pe care izbutesc să mi le stăpânesc doar printr-un efort suprem.

Iau cina în salon și, deși nu prea pot mânca, savoarea hranei și căldura sunt cumva înviorătoare. Nu stau prea mult, ci mă retrag într-o cameră mică și simplă, care, după cum mi s-a promis, e îndeajuns de încălzită. Buimăcită, îmi fac o toaletă sumară.

Respect În timp ce mergeam, mi-a venit ideea să țin un jurnal cu călătoriile mele, astfel încât să simt că viața mea înseamnă ceva, că există o mărturie. Rămasă singură și înconjurată de tăcere, sunt apăsată de absența Aureliei, dar acum nu e momentul să cedez, nu de la începutul căutării în care am pornit. Trebuie să fiu cât de puternică e nevoie.

Încep să scriu. Pur și simplu, nu pot să fac nimic altceva.

Capitolul 2

Nu pot să nu-mi încep povestirea cu o meditație asupra paturilor. Fără îndoială că patul e un obiect cu totul nepotrivit ca să-l analizeze o domnișoară; și totuși, de ce ar trebui să fie așa? Patul e un loc în care se desfășoară o parte atât de mare din viață – nașteri și morți, pasiuni și visuri – momentele fundamentale ale fragilei noastre existențe umane.

În această poveste există mai multe paturi importante, nu în ultimul rând – patul în care a zăcut stăpâna mea mai bine de trei ani. Și primul pat pe care l-am cunoscut: un nămete de zăpadă, o plapumă albă și neîntinată care mi-a sprijinit căpșorul și care mi-a răcit sârmanul trup de prunc până când s-a învinețit. Tot el mi-a dat și numele. Într-adevăr, reprezintă nu doar un nume potrivit, ci și un puternic simbol al identității mele. Locul meu în această societate pe care o numim „lume“ vine de la acea întindere albă și rece.

N-aș fi supraviețuit pe acel pat moale, sclipitor și frumos – nici n-ar fi trebuit, să nu ne ferim să spunem lucrurilor pe nume – dacă n-ar fi fost acel copil încăpățânat, care rareori făcea ceea ce i se spunea. Acel copil era Aurelia Vennaway, singura odraslă a lui Sir Charles și Lady Celestina Vennaway, cea mai importantă familie din regiune.

La vârsta precoce de opt ani, Aurelia era, în același timp, comora și pacostea părinților ei. Neimpresionată de poziția importantă

pe care o avea în societate, părea să nu fie conștientă de diferențele inerente de valoare care există între oameni. În schimb, eu n-am putut să ignor niciodată faptul că unii copii sunt infinit mai prețioși decât alții.

În ziua în care m-a găsit, Aurelia purta o rochie de culoare arămie și cizme groase, maro, cu nasturi arămii. Era acoperită cu o pelerină albastră precum cerul, iar pe cap avea o căciulă de blană crem. Nu-mi amintesc asta, desigur, dar mi-a spus ea. Aurelia mi-a povestit toate întâmplările din primii mei ani de viață, cu detalii minuțioase, ca și când ar fi vrut să-mi compenseze identitatea necunoscută oferindu-mi din abundență amănunte privitoare la mine.

În acea zi, ea fusese copleșită de atmosfera de plictiseală din salonul aglomerat și sufocant. Deși stratul de zăpadă era cel mai înalt din câte văzuse vreodată, soarele strălucea, așa că Aurelia a răsuflat ușurată atunci când a ieșit pe ușă. Cei patru pereți ai oricărei camere nu-i puteau oferi orizontul după care tânjea – orizont pe care să-l poată măsura cu propriii ochi și pe care să se străduiască să-l cucerească mergând pe propriile picioare. Era ca un animal sălbatic, așa cum spunea bucătăreasa mereu.

Aurelia a alergat prin pădure, unde gaițele ciocăneau și țipau cu o asemenea ardoare mâniaoasă, încât era de mirare că țipetele mele răzbătuseră până la ea. M-a auzit totuși și, cu toate că și-a pierdut căciula în timp ce se poticnea și aluneca prin zăpadă, m-a găsit – costelivă și disperată, sub cerul de un albastru nesfârșit. Mă întreb, în cazul în care aș fi putut să fiu conștientă de așa ceva, dacă Aurelia, îmbrăcată în pelerina ei albastră precum cerul, îmi apăruse ca o ființă divină, întrupată din aer.

Spre deosebire de pruncii verișorilor și ai cunoscuților, care reprezentaseră până atunci experiența ei în privința sugarilor, eu nu eram roșie și plină de viață, ci slabă ca o așchie și vineție. Nici nu eram înfășată în metri de satin și dantelă; eram complet dezbrăcată. Țipam, mi-a povestit ea, ca și când aș fi înfruntat întreaga lume.

Așa că m-a înfășurat în pelerină și a fugit spre casă. Ignorând toate regulile de purtare manierată și de descălțare a cizmelor, s-a repezit în salon, unde mama și mătușile ei încă vorbeau, coseau și iar vorbeau. Urmele de zăpadă apărute pe covor au fost întâmpinate cu exclamații îngrozite, în timp ce Aurelia își așeza cu grijă pachetul în fața focului și îl desfăcea.

Nu putea să înțeleagă de ce reacția lui Lady Vennaway la sosirea mea a fost să strige „*Aurelia!*“ de parcă fiica ei ar fi făcut ceva cu adevărat îngrozitor. Nu putea înțelege de ce căzuse în dizgrație (și era limpede că așa se întâmplase) pentru că ajuta un suflet viu. Nici nu putea să înțeleagă de ce mătușa ei, Evangeline, făcuse o asemenea tevdură în legătură cu pierderea căciulii, de parcă o căciulă ar fi fost mai valoroasă decât un copil.

Cu timpul, au lămurit-o că nu toți pruncii aveau aceeași valoare, că valoarea lor depindea de multe lucruri, în special de împrejurările nașterii lor și de familia în care își făceau apariția. Că, de fapt, pe lume era loc pentru o întreagă ierarhie a pruncilor. Eu eram un exemplar lipsit de valoare, o adevărată rușine – deși nu a lor – care, pur și simplu, nu era nici bine-venită, nici potrivită în mijlocul elevatei familii Vennaway.

În doar câteva momente de la sosirea mea la Hatville Court, am fost surghiunită la bucătărie. Nu erau pentru mine nici focul care duduia în salon, nici covorul indian nespus de pufos și de catifelat. Nu, căldura cuptorului și un coș de cartofi golit în grabă erau de ajuns. Dar Aurelia a stăruit să mă urmeze și ea acolo, împreună cu bucătăreasa, și m-au îngrijit, hrănindu-mă până când mi-am recăpătat culoarea trandafirie și viața.

Lady Vennaway fusese profund șocată. Nu de cumplita nedreptate care mi se făcuse, fiindcă știa foarte bine că omenirea, în afara familiilor de rang înalt, era un cazan clocotind de nedreptăți. Dar faptul că rezultatul unui astfel de comportament imoral se prezentase pe proprietatea ei, invadându-i ei casa – aceasta era o jignire gravă. Tot ceea ce-și dorise în acea zi (iar soțul ei era de acord) fusese să scape de mine. Existau orfeline, aziluri pentru săraci unde

erau rezolvate problemele ca mine. Însă iubita, adorata lor Aurelia nici nu voia să audă de așa ceva.

Hatville Court ar putea fi imaginată ca un fel de Agincourt¹ modern în care a avut loc o luptă cu suișuri și coborâșuri, întinsă pe două decenii și jumătate. O armată era formată din lordul și Lady Vennaway: puternică, respectată, bogată și, întotdeauna, incontestabil, *corectă*. Aveau de partea lor tradiția, autoritatea și convențiile. Armata adversă era formată din Aurelia. Fiind copil, mai ales o *fiică*, șansele ei de câștig erau nule; totuși, ea refuza s-o recunoască, iar o astfel de atitudine i-a asigurat victoriile.

Cele mai multe bătălii ale Aureliei erau minore: alegerea unei rochii, cenzurarea lecturilor ei, dacă trebuia sau nu să-și însoțească mama în vizitele de dimineață pe care aceasta din urmă le făcea în împrejurimi. Aurelia câștiga uneori, dar de cele mai multe ori pierdea. Însă susținerea mea era cea mai însemnată dintre numeroasele cauze pentru care ar fi mers până în pânzele albe. În ceea ce mă privea, obținuse victoria prin pură încăpățănare, arătând o voință de fier care era departe de a fi acceptabilă la o domnișoară. Cred că recursese și la o criză de furie. Oricum, la fel cum și cel mai strălucit general poate trage foloase de pe urma unor întăriri, tot așa s-a întâmplat și cu campania Aureliei, care a primit întăriri de la niște aliați neașteptați.

Primul dintre aceștia a fost armata de surori a lui Lady Vennaway, venite în vizită. Deși cu toatele erau îngrozite de mine, unele și-au exprimat în același timp simpatia față de bietul prunc care eram – și ușurarea că Soarta mă adusese la ușa unei familii cu o avere atât de mare, încât cu siguranță că n-aș fi fost o pacoste pentru nimeni. (Poate că în spatele acelor sentimente filantropice se ascundea ciuda față de Lady Vennaway, cea mai mândră și mai frumoasă dintre surori.)

Al doilea aliat a fost domnul reverend Chorley, care a apărut cu doar două ore mai târziu. Dacă îl consternase gălăgia pe care o făceau doamnele în mijlocul cărora nimerise, în curând a fost

distras de știrile ce îl așteptau. Aurelia, care se încăpățănase să dispară încă de la sosirea mea, a reapărut dintr-odată și l-a informat în legătură cu descoperirea ei. Povestea, presărată cu înflorituri, a descoperirii bietului prunc vinețiu a fost brodată în continuare de Gwendoline, cea mai tânără și mai puțin precaută dintre mătuși. Bunul reverend a fost, de asemenea, de părere că Dumnezeu mă adusese familiei Vennaway ca să-mi salveze viața, precum și ca s-o binecuvânteze pe Lady Vennaway cu o neprețuită ocazie de a-și face datoria creștinească și de a da, prin asta, o pildă întregii comunități.

Pentru familia Vennaway, reputația era totul. Înălțimea Sa era incolțită. Generalul Aurelia câștigase lupta.

¹ Localitate din nordul Franței, unde armata engleză a repurtat o victorie istorică asupra celei franceze în timpul Războiului de 100 de ani.